

“मीठे बच्चे- अब फर्केर घर जानु छ, त्यसैले बाबालाई याद गर्ने र आफ्नो चरित्रलाई सुधार्ने मेहनत गर ।”

प्रश्न:- अज्ञान निद्रामा सुताउने कुरा कुनचाहिँ हो ? त्यसबाट के नोक्सान भएको छ ?

उत्तर:- कल्पको आयु लाखौं वर्ष भन्नु, यो अज्ञान निद्रामा सुताउने कुरा हो । यसले ज्ञान नेत्रहीन भएका छन् । घरलाई धेरै टाढा सम्भन्छन् । बुद्धिमा छ- अभै लाखौं वर्ष छ, यहाँ नै सुख-दुःखको पार्ट बजाउनु छ । त्यसैले पावन बन्ने मेहनत गर्दैनन् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ अहिले घर धेरै नजिक छ । अब मलाई मेहनत गरेर कर्मातीत बन्नु छ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई अब बाबाले घरको याद दिलाउनुभएको छ । गर्न त भक्ति मार्गमा पनि घरलाई याद गर्दछन् तर वहाँ जाने कहिले हो, कसरी जाने हो, त्यो केही पनि जान्दैनन् । कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनिदिएका हुनाले घर पनि भुलेका छन् । सम्भन्छन् लाखौं वर्ष यहाँ नै पार्ट बजाउँछौ, त्यसैले घरलाई भुलिन्छ । अहिले बाबाले याद दिलाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, घर त धेरै नजिक छ, अब जान्छौ आफ्नो घरमा ! म त तिमी बच्चाहरूले बोलाएर आएको हुँ । जान्छौ ? कति सहज कुरा छ । भक्ति मार्गमा त थाहा पनि हुँदैन कहिले मुक्तिधाममा जानेछौ । मुक्तिलाई नै घर भनिन्छ । लाखौं वर्ष भनिदिएकाले सबैले भुलेका छन् । बाबालाई पनि भुल्छन् भने घरलाई पनि भुल्छन् । लाखौं वर्ष भनिदिनाले धेरै फरक पर्न जान्छ । मानौं अज्ञान निद्रामा सुतेका छन् । कसैको पनि समझमा आउँदैन । भक्तिमार्गमा घर कति टाढा बताउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो मुक्तिधाममा त अब जानु छ । तिमीले कहाँ लाखौं वर्ष भक्ति गरेका हो र । तिमीलाई थाहा पनि छैन- भक्ति कहिलेदेखि शुरू भएको हो । लाखौं वर्षको हिसाब गर्नुपर्ने त आवश्यकता नै छैन । बाबालाई र घरलाई भुल्न पुग्छन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, तर व्यर्थमा यति टाढा बनाइदिन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, घर त एकदम नजिक छ, अब म आएको छु तिमीलाई लैजान । घर जानु छ तर पवित्र त अवश्य बन्नुपर्छ । गंगा स्नान आदि त तिमीले गर्दै आयौ, तापनि पवित्र त बनेका छैनौ । यदि पवित्र बनेको भए घर जाने थियौ । घरको बारेमा पनि थाहा छैन भने पवित्रताको बारेमा पनि थाहा छैन । आधाकल्पदेखि भक्ति गरेका छन् त्यसैले भक्तिलाई छोड्दै छोड्दैनन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- भक्ति पूरा हुन्छ । भक्तिमा त धेरै दुःख हुन्छ । यस्तो होइन तिमी बच्चाहरूले लाखौं वर्ष दुःख देखेका छौ, लाखौं वर्षको त कुरै होइन । साच्चिकै दुःख त तिमीले कलियुगमा नै भोग्यौ, जब तिमी विकारमा धेरै गन्दा बन्यौ । पहिला जब रजोमा थियौ तब केही समझ थियो, अहिले त एकदम बेसमझ भएका छौ । अब बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- सुखधाममा जानको लागि पावन बन । जन्म-जन्मान्तरको जुन पाप शिरमा छ, त्यसलाई यादले उतार । यादबाट धेरै खुशी रहन्छ । जुन बाबाले तिमीलाई आधाकल्प सुखधाममा लैजानुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीहरू यस्तो (लक्ष्मी-नारायण जस्तो) बन्नु छ भने एक त पवित्र बन, अनि चरित्र सुधार । विकारहरूलाई भनिन्छ भूत, लोभको भूत पनि कम छैन । यो भूत धेरै अशुद्ध छ । मनुष्यलाई एकदम गन्दा बनाइदिन्छ । लोभले पनि धेरै पाप गराइदिन्छ । ५ विकार धेरै कडा भूतहरू हुन् । यी सबैलाई छोड्नु छ । लोभलाई छोड्न पनि यस्तै मुश्किल छ जसरी कामलाई छोड्न मुश्किल छ । मोहलाई छोड्न पनि त्यति मुश्किल लाग्छ जति कामलाई छोड्न । छोड्दै छोड्दैनन् । सारा उमेर बाबाले सम्झाउँदै आउनुभएको छ तैपनि मोहको धागो जुटिरहेको हुन्छ । क्रोध पनि मुश्किलले छुट्छ । भन्दछन्- बच्चाहरूसँग क्रोध आउँछ । नाम त क्रोधको लिन्छन् नि । कुनै पनि भूत नआओस्, तिनीहरूमाथि विजयी हुनु छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- जबसम्म म हुन्छु तबसम्म तिमीले पुरुषार्थ गरिराख । बाबा कति वर्ष रहनुहुन्छ ? बाबा यति वर्षदेखि बसेर सम्झाउनुहुन्छ, राम्रै समय दिनुहुन्छ । सृष्टि चक्रलाई जान्न त धेरै सहज छ । ७ दिनमा सारा ज्ञान बुद्धिमा आइहाल्छ । तर जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिनमा समय लाग्छ । यही कठिनाई छ । त्यसको लागि बाबाले समय दिनुहुन्छ । मायाको विरोध (अपोजिशन) धेरै हुन्छ, एकदम भुलाइदिन्छ । यहाँ बस्दा पनि सारा समय यादमा कहाँ रहन्छन् र, धेरैतिर बुद्धि गइरहन्छ, त्यसैले समय दिनुपर्छ, मेहनत गरेर कर्मातीत अवस्थामा पुग्नु छ । पढाइ त धेरै सहज छ । समझदार बच्चा रहेछ भने ७ दिनमा सारा ज्ञान बुझ्नेछ- यो ८४ को चक्र

कसरी घुम्दछ । तर पवित्र बन्न मेहनत छ । यसैमाथि कति हंगामा हुन्छ । सम्भन्छन्- कुरा त ठीक हो हामीले ग्लानि गर्दथ्यौं- यी ब्रह्माकुमारीहरूले भाइ-बहिनी बनाउँछन्, तर कुरा त वास्तवमा ठीक हो । जबसम्म हामी प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा बनेका छैनौं तबसम्म पवित्र कसरी रहन सक्छौं, अपवित्र दृष्टिबाट पवित्र दृष्टि कसरी बनाउन सक्छौं । यो युक्ति धेरै राम्रो छ- हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौं, त्यसैले भाइ-बहिनी हुन गयौं । यसबाट बडो मदत मिल्दछ, पवित्र दृष्टि (सिविल आई) बनाउनमा । ब्रह्माको कर्तव्य पनि छ नि । ब्रह्माद्वारा देवी-देवता धर्मको स्थापना अथवा मनुष्यलाई देवता बनाउनु ।

बाबा आउनुहुन्छ नै पुरुषोत्तम संगमयुगमा, त्यसैले सम्भाउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ । बाबाको परिचय दिनको लागि नै सेवाकेन्द्रहरू खोलिन्छ । बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिनु छ । भगवान् त हुनुहुन्छ निराकार । कृष्ण त देहधारी हुन्, उनलाई भगवान् भन्न सकिदैन । भन्ने पनि गर्छन्- भगवान् आएर भक्तिको फल दिनुहुन्छ तर भगवान्को परिचय छैन । तिमीले कति सम्भाउँछौ तैपनि बुझ्दैनन् । देहधारी त पुनर्जन्ममा अवश्य आउँछन् । अब उनीहरूबाट वर्सा मिल्न सक्दैन । आत्माहरूलाई एक परमपिता परमात्माबाट वर्सा मिल्छ । मनुष्यले, मनुष्यलाई जीवनमुक्ति दिन सक्दैन । यो वर्सा पाउनको लागि तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । उहाँ बाबालाई पाउनको लागि तिमी कति भड्किन्थ्यौ । पहिला त केवल एक शिवको पूजा गर्दथ्यौ, अरू कहीं जाँदैनथ्यौ । त्यो थियो अव्यभिचारी भक्ति, अरू मन्दिर आदि त्यति थिएनन् । अहिले त धेरै चित्रहरू छन्, मन्दिर आदि बनाउँछन् । भक्ति मार्गमा तिमीले कति मेहनत गर्नुपर्छ । तिमी जान्दछौ- शास्त्रहरूमा कुनै गति-सद्गतिको मार्ग छैन, त्यो त एक बाबाले नै बताउनुहुन्छ । भक्ति मार्गमा कति मन्दिर बनाइरहन्छन् । वास्तवमा मन्दिर हुन्छन् केवल देवी-देवताहरूको मात्र, जो सत्ययुगमा रहन्छन् । अरू कुनै मनुष्यको मन्दिर बन्दैन किनकि मनुष्य त पतित छन् । पतित मनुष्यले पावन देवताहरूको पूजा गर्दछन् । हुन त उनीहरू पनि मनुष्य हुन्, तर उनीहरूमा दैवीगुण हुन्छ, जसमा दैवीगुण छैन तिनीहरूले उनीहरूको पूजा गर्दछन् । तिमी स्वयम् नै पूज्य थियौ, फेरि पुजारी बनेका छौ । मनुष्यको भक्ति गर्नु यो ५ तत्त्वहरूको भक्ति गर्नु हो । शरीर त ५ तत्त्वले बनेको छ । अब प्यारा बच्चाहरूलाई मुक्तिधाम जानु छ, जसको लागि यति भक्ति गर्नुपर्छ । अब आफ्नो साथमा लैजान्छु । तिमी सत्ययुगमा जानेछौ । बाबा आउनुभएको छ नै पतित दुनियाँबाट पावन दुनियाँमा लैजान । पावन दुनियाँ छन् नै दुईवटा- मुक्ति र जीवनमुक्ति । बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, म कल्प-कल्प संगमयुगमा आउँछु । तिमीले भक्ति मार्गमा कति दुःख गर्दछौ । गीत पनि छ नि- चारों तरफ लगाये फेरे... टाढा रह्यौ को बाट ? बाबाबाट । बाबालाई खोज्नको लागि जन्म-जन्म चक्कर लगायौ फेरि पनि बाबाबाट टाढा रह्यौ । त्यसैले बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस् । बाबा सिवाय अरू कसैले पावन बनाउन सक्दैन । यो खेल नै ५ हजार वर्षको हो । ड्रामा अनुसार हरेकले पुरुषार्थ गर्छन्, जसरी कल्प पहिला गरेका थिए, त्यसरी नै राजधानी स्थापना भइरहेको छ । सबैले एकनाश त पढ्दैनन् । यो पाठशाला हो नि । राजयोगको पढाइ हो । जो देवी-देवता धर्मका हुनेछन् उनीहरू निस्किएर आउँछन् । मूलवतनमा पनि जुन संख्या छ, त्यो एकदम सही (एक्युरेट) हुनेछ । घटी बढी हुँदैन । नाटकमा कलाकारको संख्या एकदम पूरा छ । तर बुझ्न सक्दैनन् । जति पनि छन्, त्यति एकदम दुरुस्त (एक्युरेट) छन् फेरि पनि उनीहरू आएर पार्ट बजाउनेछन् । फेरि तिमी आउँछौ नयाँ दुनियाँमा । बाँकी सबै वहाँ जानेछन् । अहिले कसैले गन्न चाह्यो भने गन्न सक्छन् । अहिले बाबाले तिमीलाई धेरै गोपनीय कुरा बताउनुहुन्छ । शुरूको र अहिलेको सम्भाइमा कति फरक छ । पढाइमा समय लाग्दछ । तुरुन्तै कोही आई.सी.एस. बन्न सक्दैन । नम्बरवार पढाइ हुन्छ । बाबाले कति सहजसँग सम्भाउनुहुन्छ, जसले गर्दा मनुष्यहरूको बुद्धिमा सहजै बस्न सकोस् । दिन-प्रतिदिन नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट सम्भाइरहनुहुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ म पतित-पावन बाबालाई बोलायौ, म आएको छु, त्यसैले तिमी पावन बन । आफूलाई आत्मा सम्भेर म एकलाई याद गर्नुपर्छ भने तिमी सतोप्रधान बन्दछौ । फेरि यहाँ आउनुपर्छ पार्ट बजाउन । बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मा पतित बनेको छ, त्यसैले पतित-पावन बाबालाई याद गर्छन् पावन बन्नको लागि । कति आश्चर्य छ यति सानो आत्माले कति पार्ट बजाउँछ, यसलाई अद्भुत भनिन्छ । त्यसलाई देख्न सकिदैन । कोही

भन्छन्, हामीले परमात्माको साक्षात्कार गरौं । बाबा भन्नुहुन्छ— यति सानो बिन्दुको तिमीले के साक्षात्कार गर्छौ ? म जान्नलायक छु, तर देख्न त मुश्किल छ । आत्मालाई यी सबै कर्मेन्द्रियहरू मिलेका छन् पार्ट बजाउनको लागि । कति पार्ट बजाउँछ, यो आश्चर्य छ । कहिल्यै पनि आत्मा खिउँदैन । यो हो अविनाशी ड्रामा । यो अविनाशी बनीबनाउ छ । कहिले बन्थो— यो सोध्न सकिदैन । यसलाई अनादि भनिन्छ । मनुष्यहरूलाई सोध, रावणलाई कहिलेदेखि जलाउँदै आएका हौं ? शास्त्र कहिलेदेखि पढ्दै आएका हौं ? भन्छन् अनादि हो, थाहा छैन । अलमलिएका छन् नि । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ, हूबहू जसरी बच्चाहरूलाई पढाउँछन् ।

तिमी जान्दछौ— हामी पूरै बेसमझ थियौं फेरि बेहदको समझ आएको छ । त्यो हो हदको पढाइ, यो हो बेहदको । आधाकल्प हुन्छ दिन, आधाकल्प हुन्छ रात । २१ जन्म तिमीले अलिकति पनि दुःख पाउन सक्दैनौ । भन्छन् नि— कतै तिम्रो रौं पनि नहल्लियोस् । कसैले दुःख दिन सक्दैन । नाम नै छ सुखधाम । यहाँ त सुख छँदै छैन । मूल कुरा हो पवित्रताको । चरित्र (क्यारेक्टर्स) राम्रो चाहिन्छ नि ।

बच्चाहरूलाई हरेक कुरा स्पष्ट (क्लीयर) सम्झाइन्छ । नोक्सान र फाइदा हुन्छ नि । अहिले त बाबा भन्नुहुन्छ— फाइदाको कुरा नै हरायो । अब त नोक्सान नै नोक्सान हुनु छ । विनाशको समय आइरहेको छ त्यस समय देखेछौ के-के हुन्छ । वर्षा भएन भने अन्न कति महंगो हुन्छ । जति नै भने पनि, ३ वर्ष पछि धेरै अन्न हुनेछ फेरि पनि अन्न बाहिरबाट मगाइरहन्छन् । यस्तो समय आउनेछ एक दाना पनि मिल्नेछैन । यति आपदहरू आउनु छ, यसलाई ईश्वरीय आपद भन्ने गर्छन् । वर्षा भएन भने अवश्य अकाल पर्नेछ । सबै तत्त्व आदि बिग्रनेछन् । धेरै ठाउँमा त वर्षाले नोक्सान गरिदिन्छ ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबाले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहनुभएको छ । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य (एम अब्जेक्ट) हो यो, फेरि तिमीलाई नरबाट नारायण बनाउनुहुन्छ । यो बेहदको पाठ बेहदका बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । जसले जस्तो पढ्छ, त्यस्तै पद पाउनेछ । बाबाले त पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । पुरुषार्थ कम गर्नु भन्ने पद पनि कम पाउनेछौ । शिक्षकले पनि विद्यार्थीलाई सम्झाउँछन् नि । अरूलाई जब आफूसमान बनाउँछन्, तब थाहा हुनेछ यिनले राम्रोसँग पढ्छन् र पढाउँछन् । मुख्य हो नै यादको यात्रा, शिरमा धेरै पापको बोझ छ, मलाई याद गर्नु भन्ने पाप भस्म हुनेछ । यो हो रूहानी यात्रा । साना बच्चाहरूलाई पनि सिकाऊ— शिवबाबालाई याद गर । उनीहरूको पनि हक छ । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु छ, यो त बुझ्न सक्दैनन् । केवल शिवबाबालाई याद गर्नेछन् । मेहनत गर्नाले उनीहरूको पनि कल्याण हुन सक्छ । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) नरबाट नारायण पद प्राप्त गर्नको लागि बेहदका बाबासंग बेहदको पाठ पढेर अरूलाई पढाउनु छ । आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ ।
- २) लोभ, मोहको जुन स्वभाव छ त्यसलाई निकाल्ने मेहनत गर्नु छ । आफ्नो चरित्रलाई यसरी सुधार्नु छ जसबाट कुनै भूत भित्र प्रवेश हुन नपाओस् ।

वरदानः— आफ्ना संकल्पहरूलाई शुद्ध, ज्ञान स्वरूप र शक्ति स्वरूप बनाउनेवाला सम्पूर्ण पवित्र भव बाबा समान बन्नको लागि पवित्रताको आधार (फाउन्डेशन) पक्का बनाऊ । आधारभूत रूपले ब्रह्मचर्य व्रत धारण गर्नु यो त सामान्य कुरा हो, केवल यसैमा खुशी नहोऊ । दृष्टि वृत्तिको पवित्रतालाई अभि महत्व देऊ (अन्डरलाइन गर), साथ-साथै आफ्नो संकल्पहरूलाई शुद्ध, ज्ञान स्वरूप, शक्ति स्वरूप बनाऊ । संकल्पमा अभि धेरै कमजोरी छन् । यस कमजोरीलाई पनि समाप्त गर तब भनिन्छ सम्पूर्ण पवित्र आत्मा ।

स्लोगनः— दृष्टिमा सबैप्रति दया र शुभ भावना भयो भने अभिमान वा अपमानको अंश पनि आउन सक्दैन ।